

РЕШЕНИЕ

№ 252

гр. София, 17.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав,
в публично заседание на 08.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **4483** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 - чл.178 Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл.405 от Кодекса на труда (КТ).

Образувано е по жалба на УНИВЕРСИТЕТА ЗА НАЦИОНАЛНО И СВЕТОВНО СТОПАНСТВО, представляван от ректора, срещу ПРЕДПИСАНИЕ, дадено в Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2113439/21.04.2021г. С процесния административен акт, на основание чл.404, ал.1, т.1 КТ, на Университета за национално и световно стопанство (У.), в качеството му на работодател, е предписано да изплати на г-жа С. Б. Т. разликата до пълния размер на дължимото ѝ обезщетение за придобито право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, като изплати на работничката брутното ѝ трудово възнаграждение за срок от 4 месеца, съгласно чл.222, ал.3 във вр. с чл.228, ал.3 КТ.

В жалбата са изложени доводи за недействителност на оспорваното предписание, от които може да се направи извод, че се претендира несъответствие на административния акт с материалноправните норми и с целта на закона. По същество жалбоподателят поддържа, че е дължал обезщетение на работника С. Т. в размер на брутното ѝ трудово възнаграждение за срок от два, а не от шест месеца, тъй като времето в което последната е работила по основно трудово правоотношение при друг работодател не следва да се включва като непрекъснат трудов стаж в У.. Чрез процесуалния си представител юрк. М. моли съда да отмени П., дадено с Протокол за извършена проверка от 21.04.2021г. Не претендира за разноски.

Ответникът – ИЗПЪЛНИТЕЛНА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ (ИАГИТ), представлявана от изпълнителния директор, оспорва жалбата. В писмено становище с вх. №4483/12.05.2021г. и чрез процесуалния си представител юрк. К. поддържа, че процесното предписание е законосъобразно и не са налице сочените основания за неговата отмяна. Претендира да му бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Указ на президента на РБългария №75/15.03.2004г. С. Б. Т. е била назначена на длъжност „началник на кабинета на вицепрезидента на Републиката“. Тази длъжност Т. е заемала до 22.01.2012г. от когато е била освободена с Указ на президента на РБългария №268/15.12.2011г. Във връзка с горното назначение по молба на С. Т. от 16.03.2004г. е било прекратено трудовото й правоотношение с У., на основание чл.325, т.1 КТ, смятано от 15.03.2004г. (Заповед №Л-С-187/17.03.2004г. на ректора на У.).

На 17.03.2004г., между С. Т. и У. е бил сключен Трудов договор с №Л-С-188, на основание чл.111 във вр. с чл.260 КТ - извън установеното работно време по основното трудово правоотношение (външно съвместителство).

След прекратяване на основното й правоотношение като „началник на кабинета на вицепрезидента на Републиката“ през 2012г., между С. Т. и У. е бил сключен нов Трудов договор №ОП-133/20.01.2012г., на основание чл.67, ал.1, т.1 КТ във вр. с чл.54, ал.1 от Закона за висшето образование (ЗВО) за пълен работен ден – 8 часа. Това правоотношение е било прекратено със Заповед №ЧР-1475/08.06.2020г. на ректора на У., на основание чл.328, ал.1, т.10 КТ – поради придобиване на работника на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, и на Т. е било изплатено обезщетение в размер на brutното й трудово възнаграждение за два месеца, на основание чл.222, ал.3 КТ.

На 21.04.2021г., длъжностни лица в ИАГИТ са извършили проверка за спазване на трудовото законодателство на адреса на управление на У. в [населено място] на бул. „8^{-ми} декември“, в присъствие на ректора на висшето училище. При проверката са били установени следните факти: Със Заповед №ЧР-1475/08.06.2020г. на ректора на У. е прекратен Трудов договор №ЛС-188/17.03.2004г. със С. Б. Т., смятано от 16.06.2020г. От Заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение и от представения фиш за заплата за м. юни 2020г. е видно, че на работника е било изплатено обезщетение в размер на две brutни заплати. В периода 18.03.2004г. – 16.06.2020г., повече от 16 години, Т. е имала непрекъснато трудово правоотношение с У. и съответно е следвало да й бъде изплатено обезщетение в размер на brutното й трудово възнаграждение за срок от 6 месеца, съгласно чл.222, ал.3, предл. 2^{по} във вр. с чл.228, ал.3 КТ.

Резултатите от проверката са обективирани в Протокол с изх. №ПР2113439/21.04.2021г. в който е дадено и оспорваното в настоящото производство предписание и който, видно от отбелязването на последната му страница, е бил връчен на упълномощен представител на висшето училище.

За изясняване на делото от фактическа страна са приети относими писмени доказателства, които ще бъдат съответно коментирани при формиране на правните изводи: Заповед №ЧР-1300/07.05.2020г. на ректора на У. за представителство пред

контролните органи на ИАГИТ; Уведомително писмо с изх. №21013347/17.03.2020г.; Становище от заместник министър на труда и социалната политика с рег. №05-50-103/05.04.2021г.; Трудов договор №ЧР-1478/09.06.2020г.; Ф. №1/ юни 2020г.; Допълнително споразумение №У.-677/26.03.2019г.; Допълнително споразумение №ЧР-637/13.03.2015г.; Заповед №ОП-159/24.01.2012г.; Допълнителни споразумения към Трудов договор №ЛС-188/17.03.2004г. с №, № ОП-126/19.01.2012г., ОП-623/23.03.2011г., ОП-2855/12.10.2010г., ОП-545/12.03.2007г., ОП-1556/22.12.2004г.; Уведомления по чл.62, ал.5 КТ от 21.01.2012г., Удостоверение с изх. №ЧР-21-03-689/10.06.2020г.; Уведомление по чл.62, ал.4 КТ;

При така установените факти, съдът намира от правна страна следното:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който създава задължения за жалбоподателя, и който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната разпоредба на чл.405 КТ.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване, установен в чл.149, ал.1 АПК.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид наведените от жалбоподателя доводи за недействителност и извърши проверка на оспорвания административен акт, на всички основания за законосъобразност, съдът достигна до следните изводи:

Процесното предписание по Протокол изх. №ПР2113439/21.04.2021г. е издадено от компетентен административен орган по смисъла на чл.404, ал.1 КТ, в рамките на предоставените му правомощия. С разпоредбата на чл.399 КТ осъществяването на цялостния контрол за спазване на трудовото законодателство е предоставено на Изпълнителната агенция "Главна инспекция по труда" (ИАГИТ). Съгласно чл.21, ал.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ (обн. ДВ, бр.6/2014г.) при и по повод изпълнение на служебните си задължения инспекторът е контролен орган и има правомощия, установени в КТ, включително тези по чл.404, ал.1, т.1 – да дава задължителни предписания на работодателите, органите по назначаването и длъжностните лица за отстраняване на нарушенията на трудовото законодателство. Според изричната разпоредба на чл.21, ал.2 от Устройствения правилник правомощия на инспектор имат ръководителите на административни звена в специализираната администрация, служителите, назначени на длъжност инспектор, юрисконсултите, както и други служители на Агенцията, назначени на експертни длъжности, които са изрично упълномощени от изпълнителния директор. В случая проверката е извършена и процесното предписание е дадено от двама служители в ИАГИТ – ръководители на административни звена в специализираната администрация, съгласно чл.12, т.1 от Устройствения правилник на ИАГИТ.

Актът е в предписаната от закона форма и при постановяването му не са допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, установени в чл.404 КТ.

Настоящият състав приема, че оспорваното предписание е постановено в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона.

Съгласно чл.222, ал.3 КТ (редакцията ДВ, бр.25/2001г. – в сила към датата на прекратяване на трудовото правоотношение) при прекратяване на трудовото правоотношение, след като работникът е придобил право на пенсия за осигурителен стаж и възраст, независимо от основаниято за прекратяването, той има право на

обезщетение от работодателя в размер на брутното му трудово възнаграждение за срок от два месеца, а ако е работил при същия работодател през последните 10 години от трудовия му стаж – на обезщетение в размер на брутното му трудово възнаграждение за срок от два месеца.

В случая жалбоподателят претендира, че само 8 години 4 месеца и 24 дни от последните 10 години от трудовия стаж на С. Т. са придобити в У., поради което и обезщетението което е следвало да ѝ бъде изплатено е за два, а не за шест месеца.

Горните възражения на жалбоподателя обективират наличието на трудов спор по смисъла на чл.357, ал.1 КТ относно установяването на трудов стаж и правните последици на трудовия договор по чл.111 КТ за външно съвместителство, както и относно размера на дължимото обезщетение по чл.222, ал.3 КТ. Тези спорове обаче не са от компетентността на Инспекцията по труда и не могат да бъдат разрешени чрез прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл.404 КТ. Споровете имат трудовоправен и гражданскоправен характер и са подведомствени на съда съгласно изричната норма на чл.360, ал.1 КТ

Действително с изменението на разпоредбата на чл.399, ал.1 КТ – ДВ, бр.102/2017г., в сила от 22.12.2017г., изрично е предвидено, че ИАГИТ осъществява контрол по спазване на трудовото законодателство, включително по изплащане на неизплатени трудови възнаграждения и обезщетения след прекратяване на трудовото правоотношение. От анализа на цитираната норма следва извод, че ИАГИТ може да осъществява контрол само във връзка с изплащане на безспорни задължения за трудови възнаграждения и/или обезщетения – такива, които са установени по основание и размер, но не са били своевременно изплатени от работодателя. Настоящият решаващ състав приема обаче, че при осъществяване на този контрол и чрез налагане на принудителни административни мерки не могат да бъдат разрешавани имуществени спорове между бившия работодател и работника, които са изцяло от компетентността на съда.

Като е стигнал до обратния извод и е дал задължително предписание на жалбоподателя да изплати на С. Б. Т. обезщетение в размер на брутното ѝ трудово възнаграждение за срок от 4 месеца, без последното да е безспорно установено по основание и размер по реда на Глава осемнадесета от КТ, ответникът Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ е постановил незаконосъобразен административен акт, който следва да бъде отменен.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ ПРЕДПИСАНИЕ дадено с Протокол за извършена проверка с изх. №ПР2113439/21.04.2021г. на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБългария, с касационна жалба, в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова